

forening, hvortil der henvises i kreditforeningslovens § 19, stk. 4, og § 31, stk. 4, indeholder bl. a. de nærmere regler for vurdering af industrielle og dermed i klasse stående ejendomme. Efter at den særlige lånegrænse for den industrielle kreditforening nu er ophævet ved lov nr. 174 af 23. juni 1956, har kreditforeningernes stående fællesudvalg for at få alle relevante bestemmelser om kreditforeninger samlet i én lov foreslået, at vurderingsreglerne optages i kreditforeningsloven. Loven af 1897 vil derefter kunne ophæves.

Nogen realitetsændring er ikke foretaget i bestemmelsen, men kun visse redaktionelle ændringer.

ad nr. 5.

Kreditforeningslovens § 22, stk. 2, indeholder en bestemmelse om, at medlemmerne i den senest sluttede serie, der har nået et udlån på mindst 6 mill. kr. efter hovedstol, hæfter for en ny serie, indtil denne har medlemmer for 4 mill. kr.

Disse beløbsgrænser foreslår kreditforeningernes stående fællesudvalg fordoblede under hensyn til den siden 1936 stedfundne prisudvikling. Byggekostningsindekset er pr. 1. oktober 1956 steget til 297 med 1939 = 100, og udviklingen kunne for så vidt begrunde en større forhøjelse. Ministeriet har dog ment at kunne akceptere udvalgets forslag.

ad nr. 6.

Størstedelen af kreditforeningernes udlån sker i 60-årige serier. Nogle foreninger har dog tillige serier med kortere løbetid. Kommissionen vedrørende landbrugets kreditforhold har overvejet betimeligheden af en tvungen nedsættelse af afdrags-tiden for kreditforeningslån i landbrugsejendomme. Der har i kommissionen været altovervejende enighed om at foreslå reglen i kreditforeningslovens § 24, stk. 1, ændret således, at der for landbrugsejendomme altid alternativt med et tilbud med lån på over 45 års amortisationstid skal afgives tilbud på lån med en amortisationstid på højst 45 år og mindst 30 år.

Kreditforeningernes stående fællesudvalg har fremsat forslag om, at også bestemmelsen i § 24, stk. 1, 2. punktum, ændres således, at reglen om, at højst $\frac{1}{4}$ af hovedstolen må amortiseres i de sidste 10 terminer af lånets løbetid, gøres smidigere og afpasses efter de kortere lånetyper. Ministeriet kan tiltræde forslaget, idet det har vist sig, at begrænsningen til 10 terminer volder vanskelighed for kortere series vedkommende. For de almindelige serier med 60-årige lån svarer $\frac{1}{13}$ af lånets løbetid til 10 terminer, og der sker således ikke nogen ændring for disse låns vedkommende. Mini-

steriet har i forvejen dispenseret fra reglen med hensyn til de helt korte, 10-årige serier, og den foreslås derfor ophævet for disse serier.

ad nr. 7.

Efter den nugældende regel i kreditforeningslovens § 24, stk. 2, skal de i en serie eller afdeling udstedte obligationer kunne opsiges af foreningen til samlet tilbagebetaling senest 10 år efter seriens eller afdelingens åbning. Retten for det enkelte medlem til at erlægge ekstraordinære afdrag kontant og til ekstraordinært at indfri lånet kontant kan efter den nævnte regel ligeledes kun fraskrives for et tidsrum af indtil 10 år regnet fra vedkommende series eller afdelings åbning. Begrundelsen for eventuelt at vedtage sådanne konverteringsforbud er at stimulere kurserne på obligationer, der udstedes i en periode med høj rente. For så vidt angår konverteringsforbud for det enkelte medlem begrænses dette formål dog, hvor der er tale om serier, der er åbne for udlån i en længere årrække, og for at skabe større garanti for obligationskøberne og dermed hæve kurserne har kommissionen vedrørende landbrugets kreditforhold foreslået, at reglen i § 24, stk. 2, in fine, ændres således, at konverteringsforbudet regnes fra vedkommende låns optagelse i stedet for fra vedkommende series eller afdelings åbning.

ad nr. 8.

Bestemmelsen om, at kreditforeningerne er berettigede til at udstede obligationer med højere rentefod end 4 pct., tager sigte på den tidligere rentelov af 6. april 1855, der bestemte, at der ikke uden særskilt bevilling kunne betinges højere rente af lån i fast ejendom end 4 pct. Loven af 1855 er nu afløst af lov nr. 285 af 3. juli 1942, der ikke indeholder nogen begrænsning vedrørende den nominelle rente af udlån i fast ejendom. Reglen i kreditforeningslovens § 24, stk. 3, 1. punktum, er herefter overflødig.

ad nr. 9.

Kreditforeningslovens § 24, stk. 4, 2. punktum, bestemmer, at i serier, hvor debitor har benyttet sig af adgangen til i indtil 10 år at fraskrive sig ret til kontant indfrielse, skal der forbeholdes foreningerne ret til at anvende ordinære afdrag til opkøb af obligationer.

Denne bestemmelse kritiseres af kreditforeningernes stående fællesudvalg, bl. a. med den begrundelse, at opkøbsforbeholdet tenderer imod at forringe kurserne for en sådan serie, hvorved formålet med debtors afkald på retten til kontant indfrielse, nemlig at stimulere kurserne gennem et delvist konverteringsforbud, modvirkes. Det anføres også